

Sygn. akt II K 50/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Tomaszewicz - Celińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Starzyńska

w obecności Prokuratora: Agnieszki Tylutki- Cioban

po rozpoznaniu w dniach: 28 kwietnia 2015 roku, 12 maja 2015r., 9 czerwca 2015r., 30 czerwca 2015r., 29 lipca 2015r., 1 grudnia 2015r., sprawy

M. L., syna M. i D., urodz. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 maja 2014 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)PL z/s we W. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracownika lombardu LOMBARD.PL (...) co do parametrów oferowanego do sprzedaży laptopa m-ki L. używając w celu użycia za autentyczne podrobionej uprzednio nalepki informacyjnej oraz podrobionej przez siebie faktury zakupu nr (...) z dnia 24 maja 2014r. na nazwisko D. W.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

I. Oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk (w brzmieniu nadanym Ustawą Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz. U. z 1997r., nr 88, poz. 553) i art. 70 § 2 kk (w brzmieniu nadanym Ustawą Kodeks Karny z dnia 6 czerwca 1997 roku Dz. U. z 1997r., nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. L.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 73 § 2 kk (w brzmieniu nadanym ustawą z 27 lipca 2005r. o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy kodeks postępowania karnego i ustawy kodeks karny wykonawczy Dz. U. z 2005r, nr 163 poz.1363) w zw. z art. 4 § 1 kk oddaje oskarżonego **M. L.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1036,86 (jeden tysiąc trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) złotych tytułem zwrotu wydatków za niniejsze postępowanie, zwalnia oskarżonego z opłat w sprawach karnych.

Sygn. akt II K 50/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 maja 2014 roku w S., woj. (...) M. L. do lombardu „(...)”, należącego do A. P., przyniósł celem sprzedaży laptopa m-ki L.. Wartość zaoferowanego sprzętu, mając na uwadze jego faktyczne parametry wynosiła 1000 zł. Jednakże M. L. w trakcie transakcji, przedstawił pracownikowi lombardu M. P. (1), sfalszowaną fakturę zakupu tego komputera z dnia 24 maja 2014 roku nr FV (...) wystawioną jakoby na D. W., przez A. (...) S. ul. (...). Faktura w rzeczywistości nie pochodziła od wskazanego na niej podmiotu, nie była też podpisana przez D. W., bowiem podpisał się na niej jako D. W. – M. L.. Na fakturze jako cena za laptopa była wskazana kwota 2486,99 zł netto i 3059 zł brutto. M. L. oświadczył M. P. (1), że laptopa odkupił od D. W.. Miał wraz z laptopem instrukcję obsługi, ulotkę instalacyjną z płytką ze sterownikami. Sam laptop znajdował się w pudełku firmowym i był z zasilaczem. Na opakowaniu laptopa znajdowała się naklejka zawierająca informacje m.in. odnośnie specyfikacji urządzenia. M. P. (1) obejrzał laptopa, sprawdził dowód zakupu. Uznał, że wszystko jest w porządku, w tym, że parametry laptopa są zgodne ze specyfikacją wynikającą z dokumentów i zawarł z M. L. umowę na w/w sprzęt. Mając na względzie informacje z faktury odnośnie ceny laptopa, w zawartej między stronami umowie pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie pożyczki, wpisano jako wartość laptopa kwotę 2800 zł. W związku z taką wartością sprzętu, M. L. wypłacono kwotę 1400 zł. Po pewnym czasie tj. w sierpniu 2014 roku, laptop z lombardu zakupił G. S.. Podczas zakupu sugerował się parametrami wynikającymi z opisu zamieszczonego na naklejce opakowania. Oglądał również sprzęt i nic nie wzbudziło jego niepokoju. Za laptopa zapłacił ok. 1900 zł. Jednakże G. S. po powrocie do domu i zainstalowaniu systemu operacyjnego W., zorientował się że faktyczne parametry laptopa nie zgadzają się z tymi, które powinien posiadać tego rodzaju sprzęt. G. S. postanowił sprawdzić dane znajdujące się na naklejce i fakturze, w tym celu skontaktował się z przedstawicielem producenta L.. Okazało się że laptop faktycznie nie posiada wszystkich parametrów opisanych na naklejce, tj. nie zgadzają się parametry procesora i pamięci operacyjnej. Wobec tego G. S. poszedł do lombardu i zwrócił laptop. Pracownik lombardu zwrócił pieniądze G. S..

M. L. za laptop o wartości 1000 zł, otrzymałby w komisie kwotę 400 zł.

W związku z tym że podczas umowy zawieranej z pracownikiem lombardu dotyczącej laptopa, M. L. za pomocą sfalszowanych dokumentów, podwyższył wartość oferowanego sprzętu, swoim działaniem doprowadził właściciela lombardu A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)PL” z siedzibą we W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1000 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka M. P. (1) (k. 3-3v, 144v), zeznań świadka P. K. (k. 145), zeznań świadka D. W. (k.23v), zeznań świadka G. S. (k. 25v-26, 136v-137), zeznań świadka M. Ż. (k. 48v- 49, 136v), zeznań świadka K. K. (k. 51v-52, 150v), zeznań świadka M. G. (k. 92v-93, 145), protokołu zatrzymania rzeczy od M. P. (1) ze spisem i opisem rzeczy – laptopa L. (...), faktury FV 190/14, oryginału umowy pożyczki z przewłaszczeniem z dnia 30 maja 2014 roku (k. 5-6), faktury nr (...), oryginału umowy pożyczki z przewłaszczeniem z dnia 30 maja 2014 roku dot. Laptopa L. (...) (k.8), korekty paragonu dla G. S. (k. 14), protokołu pobrania wzorów pisma od D. W. (k. 28-29), protokołu pobrania materiału porównawczego od M. L. (k. 55-59), protokołu oględzin laptopa L. z opakowaniem (k. 30-31), pisma z UM w S. (k. 47), ekspertyzy pisma ręcznego (k. 60-88), dokumentacji fotograficznej do protokołu oględzin laptopa L. z opakowaniem (k. 32-38), tablicy poglądowej Nr 1 z wizerunkiem M. L.(k. 50).

Oskarżony **M. L.** w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Oświadczenie oskarżonego, że nie przyznaje się do dokonania zarzucanego mu czynu, Sąd uznał za całkowicie niewiarygodne, ponieważ pozostaje ono w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, z którego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż M. L. dokonał zarzucanego mu czynu tj. oszustwa i sfalszowania dokumentów. W szczególności z dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma porównawczego wynika, że oskarżony sfalszował fakturę (podpisał się jako D. W.), z zeznań M. Ż. i K. K. wynika, że oskarżony zamawiał wykonanie

naklejek z informacjami o parametrach laptopa, z zeznań M. P. (1) wynika natomiast to, że to oskarżony przyniósł laptop do lombardu i posługując się nieprawdziwymi dokumentami, wprowadził w błąd świadka co do rzeczywistej wartości laptopa. W ocenie Sądu oskarżony nie przyznając się do dokonania zarzucanego mu czynu, realizuje jedynie przyjętą przez siebie linię obrony. Jego jednak oświadczenie o nieprzyznaniu się do dokonania zarzucanego mu czynu, jest sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Zeznaniom świadka M. P. (1), Sąd dał wiarę. Jest to pracownik lombardu, który opisał transakcję zawartą z oskarżonym. Zeznania świadka uzupełniają dokumenty, w szczególności umowa pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie zawarta z oskarżonym w dniu 30 maja 2014 roku, faktura którą posłużył się oskarżony podczas zawierania umowy. W ocenie Sądu świadek w swoich zeznaniach podał jedynie znane mu okoliczności. Jego zeznania są szczerze, potwierdzone m.in. w/w dowodami dokumentów, brak jest podstaw, aby je kwestionować.

Również zeznaniom G. S. nie można odmówić waloru wiarygodności. To świadek zakupił laptopa, oddanego przez oskarżonego do lombardu. Świadek po sprawdzeniu zakupionego sprzętu, w szczególności po próbie zainstalowania systemu operacyjnego, stwierdził że laptop posiada znacznie niższe parametry, aniżeli te, które były mu przypisane na opakowaniu i w dokumentach. Świadek zweryfikował informacje co do sprzętu i okazało się, że zakupiony przez niego laptop posiada niższe parametry, że naklejka opisująca dane laptopa zawierała nieprawdziwe dane w zakresie parametrów procesora oraz pamięci operacyjnej. W ocenie Sądu G. S. szczerze opisał sytuację odnośnie zakupionego laptopa, w tym dlaczego powziął wątpliwości co do parametrów laptopa, jakich dokonał ustaleń w tym zakresie i dlaczego zwrócił sprzęt. Zeznania świadka znalazły potwierdzenie w innych dowodach, zdaniem Sądu nie ma uzasadnionych podstaw aby je podważyć.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. K.. Świadek jednoznacznie wskazał że faktura z dnia 24 maja 2014 roku o nr (...) nie była wystawiona w sklepie komputerowym (...), a wręcz że sklep nie ma w ofercie laptopów firmy (...). Dodatkowo świadek zwrócił uwagę, iż adres sklepu widniejący na fakturze nie jest zgodny z rzeczywistością, gdyż sklep mieści się przy ulicy (...), a nie jak błędnie wskazano na dokumencie - (...). W ocenie Sądu zeznań świadka nie sposób kwestionować. Świadek jedynie ustosunkował się do okazanej mu faktury i podał wiarygodne dane.

Świadek M. G., zatrudniony na stanowisku Kierownika Produktu m-ki L. w swoich zeznaniach stwierdził, że nalepka identyfikacyjna na boku opakowania od laptopa została podrobiona. Świadek wymienił, iż różni się ona od oryginału nasyceniem barwy wydruku oraz wygładzeniem czcionki, a także kodem, który wprawdzie istniał i należał do marki L., lecz był przypisany do zupełnie innego produktu. Dodatkowo przesłuchiwany M. G. stwierdził, iż po wprowadzeniu danych z przedmiotowej nalepki w postaci numerów identyfikacyjnych i seryjnych do systemu identyfikacyjnego produktów L., komputer o wspomnianym numerze posiada zupełnie inną konfigurację sprzętową niż ta, która widnieje na okazywanej nalepce. Świadek wskazał ponadto, że różnica pomiędzy wartością laptopa opisanego na naklejce, a laptopa który został przez M. L. zaoferowany w lombardzie wynosi ok. 2000 zł. M. G. w swoich zeznaniach podał tylko informacje znane mu w związku z wykonywaną pracą. W sposób jasny opisał różnice w parametrach laptopa będącego przedmiotem niniejszej sprawy i jakie parametry powinien posiadać laptop wskazany na naklejce. Zeznania świadka są konsekwentne, rzeczowe, logiczne, brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Przesłuchiwany w sprawie M. Ż., na rozprawie początkowo podał, że naklejkami na laptopa był zainteresowany R. N.. Ostatecznie jednak potwierdził zeznania z postępowania przygotowawczego, w których wskazał że oskarżony wraz z R. N. przyszedł do niego z prośbą o „załatwienie wydrukowania nalepek” dotyczących laptopów. Oskarżony nalegał, aby zorganizować mu takie same nalepki, jakie są na opakowaniu od laptopa, nie mówiąc jednak do czego są mu one potrzebne. Świadek przyznał, że niechętnie się na to zgodził, ale wybrał się do biura reklamy i tam poprosił o wydrukowanie naklejek ze wzoru, po czym odebrał je i przekazał oskarżonemu M. L., informując oskarżonego, o miejscu któremu zlecił usługę. W ocenie Sądu zeznania świadka z postępowania przygotowawczego szczerze opisują sytuację dotyczącą naklejek. Świadek przyznał, że sam był raz pośrednikiem w ich załatwianiu, jak też że powiedział m.in. oskarżonemu gdzie takie rzeczy można zrobić. Choć z obecnej postawy świadka wynika, że raczej nie chciałby składać zeznań w jakikolwiek sposób obciążających oskarżonego, to jednak na rozprawie nie zaprzeczył że raz pomagał w załatwieniu naklejek, a potem,

że podał oskarżonemu gdzie naklejki można wykonać. Zeznania świadka znalazły także potwierdzenie w relacji K. K., który naklejki wykonywał.

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań K. K.. Świadek opisał jak doszło do wykonania przez niego naklejek, podał zapamiętane okoliczności. Zdaniem Sądu świadek starał się szczerze opisać całą sytuację. Jest on osobą obcą dla stron postępowania, nie ma żadnych powodów do podawania informacji sprzecznych z rzeczywistością.

Świadek D. W., którego dane widniały na fakturze dotyczącej zakupu omawianego laptopa m-ki L., potwierdził, iż są to jego dane, jednak zaprzeczył, jakoby kiedykolwiek dokonywał zakupu w sklepie (...) w S., jak również oświadczył, że z całą pewnością nie podpisywał wspomnianego dokumentu. Świadek wskazał, iż w dniu 11 maja 2014 roku w Urzędzie Miasta S. zgłosił zgubienie swojego dowodu osobistego, zaś swój aktualny dokument odebrał po 25 września 2015 roku. D. W. dodał, iż swój dokument tożsamości wraz z całym portfelem zgubił na osiedlu (...) w S., a oskarżonego zna jedynie z widzenia, również z tego rejonu. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań także tego świadka. Fakt, iż to nie D. W. podpisał fakturę w której widniał jako nabywca laptopa, potwierdza w szczególności opinia biegłego z zakresu pisma porównawczego.

Zeznania świadka R. N., nie wniosły niniejszej sprawy istotnych okoliczności. Świadek wskazał jedynie, że pracował w sklepie, zajmującym się sprzedażą laptopów, w związku z czym świadek M. Ż. kupował od niego laptopy.

Z wywołanej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu badania pisma mgr M. D. z dnia 29 grudnia 2014 roku, wykonanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej wynika, iż: ręczny zapis o treści: „D. W.” sporządzony w funkcji podpisu znajdujący się na Fakturze VAT nr (...) z dnia 24 maja 2014 roku w rubryce: „osoba upoważniona do odbioru” nie został nakreślony przez D. W.. Z opinii ponadto wynika że autorem tegoż podpisu jest M. L.. Nadto, biegły wskazał, iż ręczny, skrócony, nakreślony na wzór parafy inicjowanej od majuskuły (...) podpis widniejący na wspomnianym dokumencie w rubryce: „osoba uprawniona do wystawienia” wykazuje występowanie cech świadczących o nienaturalnym sposobie nakreślenia. Jednocześnie biegły stwierdził, że z uwagi na ograniczoną liczbę cech dystynktywnych, sztuczny charakter, częściowo aliterową formę i związane z nią trudności w uzyskaniu adekwatnego materiału porównawczego niemożliwe okazało się przeprowadzenie kompleksowych badań w tym zakresie oraz sformułowanie w ich oparciu wiarygodnych wniosków natury identyfikacyjnej (opinia biegłego sądowego z dnia 29 grudnia 2014 roku: k. 68-88). W ocenie Sądu opinia jest pełna, rzetelna, fachowa, logiczna i precyzyjna, stanowi miarodajny dowód, spełniający wymogi proceduralne. Jej ustaleń nie kwestionowała żadna ze stron, a podstaw do podważenia wiarygodności nie znalazł też Sąd.

Zdaniem Sądu pozostały nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie budzi wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności. Sąd nie miał powodów, aby ocenić go negatywnie, żadna ze stron nie kwestionowała go.

W ocenie Sądu sprawstwo oskarżonego M. L. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wskazuje, iż oskarżony M. L. w dniu 30 maja 2014 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) .PL” z siedzibą we W. ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadził w błąd pracownika lombardu „(...)” M. P. (1) co do parametrów oferowanego do sprzedaży laptopa m-ki L. używając w celu użycia za autentyczne podrobionej uprzednio nalepki informacyjnej oraz podrobionej przez siebie faktury zakupu nr (...) z dnia 24 maja 2014 roku na nazwisko D. W.. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przepis art. 286 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność karną za czyn polegający na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego czynu. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej.

W niniejszej sprawie, sprawca wprowadzając w błąd pracownika lombardu doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)PL” z siedzibą we W.. Wprowadzenie w błąd polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadził inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. W niniejszej sprawie oskarżony wprowadził w błąd pracownika lombardu co do wartości oferowanego laptopa. Pomimo faktu, iż laptop był o wartości ok. 1000 zł, oskarżony jego wartość przedstawił jako znacznie wyższą. Przedstawił bowiem podrobioną przez siebie fakturę zakupu nr (...) z dnia 24 maja 2014 roku na nazwisko D. W. i laptop m-ki L. mający podrobioną nalepkę informacyjną z zawyżonymi parametrami. W komisie zawarto z oskarżonym umowę, której przedmiotem był laptop o wartości jaka wynikała z dokumentów przedstawionych przez oskarżonego. Oskarżony niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Gdyby zawarł w lombardzie umowę zgodnie z faktyczną wartością zaofiarowanego laptopa, otrzymałby zdecydowanie niższą kwotę za urządzenia. Jak podał M. P. (2), za laptop który zbył w komisie oskarżony i który faktycznie miał wartości 1000 zł, M. L. otrzymałby kwotę 400 zł, a nie 1400 zł. Wskutek wprowadzenia w błąd pracownika komisju co do wartości laptopa, oskarżonemu wypłacono o 1000 zł wyższą niż należna.

Działania oskarżonego wypełniły również znamiona art. 270 § 1 kk. Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego we wspomnianym przepisie zwane „fałszowaniem materialnym dokumentu” może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2000 roku (sygn. akt III KKN 233/98) podkreślił, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby w imieniu, której został sporządzony. Warunkiem odpowiedzialności jest jednak świadomość, iż używany przedmiot jest dokumentem fałszywym, przy czym wystarczy, że sprawca godzi się z taką możliwością. W niniejszej sprawie oskarżony wiedział, że faktura i nalepka obrazujące zawyżone parametry oferowanego laptopa, nie są autentyczne (w sprawie niewątpliwie wykazano że oskarżony sam podpisał się jako D. W., a nadto że naklejki są podrobione w firmie (...)). Sąd wymierzając karę oskarżonemu kierował się wskazaniem płynącymi z art. 53 § 1 i § 2 kk mając na uwadze aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, a jednocześnie, by osiągnęła swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze oraz zaspokoila poczucie sprawiedliwości społecznej. Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby. Zdaniem Sądu jest to kara adekwatna do wagi przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Wymierzając oskarżonemu karę we wskazanym wyżej rozmiarze Sąd kierował się znacznym stopniem zawinienia oskarżonego oraz znacznym stopniem społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Odnośnie stopnia winy sąd miał na względzie, iż oskarżony czynu dopuścił się umyślnie z zamiarem bezpośrednim, że jego działanie było przemyślane i zaplanowane.

Co do stopnia społecznej szkodliwości czynu, należy stwierdzić iż oskarżony czynem swoim wystąpił przeciwko dobru jakim jest mienie (obejmujące wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek) oraz wiarygodność dokumentów. M. L. swoim działaniem wyrządził szkodę pokrzywdzonemu bowiem doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 1000 zł. Sąd miał również na względzie sposób i okoliczności czynu którego dopuścił się oskarżony, motywy i pobudki, fakt, iż oskarżonym kierował chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.

Biorąc pod uwagę okoliczność, iż sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd, w oparciu o przepis art.33§2 kk wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając na podstawie art. 33§3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Ustalając rozmiar kary grzywny Sąd miał na uwadze sytuację majątkową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe. Orzeczone kara grzywny leży w zasięgu możliwości płatniczych oskarżonego. Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem, nie ma nikogo na utrzymaniu, powinien być w stanie bez zbytej uciążliwości zapłacić orzeczoną grzywnę. Ponadto, orzeczone grzywna nie jest wygórowana, oscyluje w dolnych granicach przewidzianych w Kodeksie karnym. Przede wszystkim jednak konieczność zapłacenia grzywny uświadomi oskarżonemu nieopłacalność popełniania jakichkolwiek przestępstw, a zwłaszcza tych z chęci zysku oraz

uzmysłowi mu, że popełniając przestępstwo można nie tylko zostać pozbawionym wolności i trafić do zakładu karnego ale również ponieść z tego powodu dotkliwe konsekwencje finansowe.

Przy wymiarze kary Sąd miał też na uwadze, że oskarżony jest sprawcą młodocianym. Wobec takiej sytuacji wymiar kary musiał uwzględniać regulacje zawarte w przepisie art. 54 § 1 kk. Sąd dokonując wymiaru kary miał na względzie zwłaszcza aby oskarżony został wychowany na skutek odpowiednio wymierzonej mu kary, a zatem z jednej strony nie popełnił ponownie przestępstwa, a z drugiej strony zdał sobie sprawę z nagannych skutków swojego zachowania, tak by w przyszłości przestrzegał porządku prawnego.

Analizując charakter przypisanego M. L. przestępstwa oraz mając na uwadze warunki i właściwości osobiste oskarżonego, dotychczasową niekaralność Sąd uznał za zasadne zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo z art. 69§1i 2 kk. W ocenie Sądu co do osoby oskarżonego istnieje pozytywna prognoza, że pomimo niewykonania orzeczonej w stosunku do niego kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegać porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa. Zdaniem Sądu wystarczającą reakcją prawnokarną wobec oskarżonego z punktu widzenia prewencji indywidualnej, jest orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący trzy lata. Takie rozstrzygnięcie zdaniem Sądu meriti będzie stanowiło wystarczającą dolegliwość, adekwatną do stopnia winy oskarżonego i do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Również względy prewencji generalnej nie sprzeciwiają się warunkowemu zawieszeniu kary.

Określając długość okresu próby w wymiarze trzech lat Sąd uznał ten czas za niezbędny a zarazem konieczny dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej przyjętej wobec oskarżonego.

W ocenie Sądu orzeczonej wobec oskarżonego kara spełni swoje cele w zakresie prewencji szczególnej, będzie karą sprawiedliwą i adekwatną do stopnia winy oskarżonego. Zdaniem Sądu wymierzona kara spełni wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, pozwoli oskarżonemu na przemyślenie swojego postępowania, sprawi iż w przyszłości nie będzie dopuszczał się podobnych czynów. Sąd uznał także iż orzeczonej karze spełni swoje cele również w zakresie prewencji ogólnej, powinna odstraszać innych potencjalnych sprawców tego typu przestępstw, wskazywać iż nie można funkcjonować w obrocie gospodarczym na zasadnie nieuczciwości, braku poszanowania drugiej strony umowy. Nadto wymiar kary orzeczonej spełni swe cele w zakresie poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw, umocni poczucie w społeczeństwie bezpieczeństwa o mienie, wzmocni przekonanie, iż popełnienie przestępstwa spotyka się z należyłą i sprawiedliwą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie pokaże, iż zachowanie wprowadzające w błąd inną osobę w celu zmierzającym do niekorzystnego rozrządzenia przez osobę jej majątkiem, jest karane.

Orzekając w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego, sąd kierował się wymogami przepisu art. 4 § 1 kk, mając na względzie iż w dacie dokonania przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i w chwili orzekania obowiązywała inna ustawa. W ocenie Sądu niewątpliwie w chwili dokonania czynu przypisanego oskarżonemu przepisy dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, były względniejsze. O ile mając na uwadze, iż z uwagi na fakt iż oskarżony nie był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności, jak też uwzględniając wymiar kary w niniejszej sprawie, możliwym było orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary także w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy, to niewątpliwie obecnie przepis art. 72§ 1 kk obliguje Sąd do orzeczenia co najmniej jednego obowiązku wymienionego w/w przepisie, jeśli nie orzeczono środka karnego. Wcześniej obowiązujący przepis, był w tej mierze względniejszy. Z tych względów, Sąd uznał za zasadne orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk (w brzmieniu nadanym ustawą Kodeks Karny z dnia 06 czerwca 1997 roku Dz. U. z 1997 roku, nr 88, poz. 553) i art. 70 § 2 kk (w brzmieniu nadanym ustawą Kodeks Karny z dnia 06 czerwca 1997 roku (Dz. U. z 1997 roku, nr 88, poz. 553) w zw. z art. 4 § 1 kk. Ponadto zgodnie z art. 73 § 2 kk (w brzmieniu nadanym ustawą z 27 lipca 2005 roku o zmianie ustawy Kodeks Karny, ustawy Kodeks Postępowania Karnego i ustawy Kodeks Karny Wykonawczy Dz.U. z 2005 roku, nr 163, poz. 1363) w zw. z art. 4 § 1 kk, Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1036,86 zł tytułem zwrotu wydatków za niniejsze postępowanie, natomiast zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty. W ocenie Sądu oskarżony powinien uiścić koszty postępowania, jakie zostały poniesione w związku z dokonaniem przez niego czynem. Jak wskazano wyżej jest on osobą młodą, zdrową, nie mającą nikogo na utrzymaniu, poniesienie tych kosztów nie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Sąd uznał za zasadne natomiast zwolnić oskarżonego od opłaty w sprawach karnych, uwzględniając okoliczność, że oskarżony nie ma jednak obecnie dochodów, nie posiada też majątku, orzeczona wobec niego kwota tytułem zwrotu wydatków jest dość znaczna.

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów orzeczono, jak w sentencji wyroku.